

Den næste Sag paa Dagsordenen var;

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1947 til 31. Marts 1948.

Forhandlingen genoptoges.

Bøgholm: De Vilkaar, under hvilke Livet leves i Danmark, bliver paa afgørende Maade bestemt af Forhold og Begivenheder uden for vort eget Land. Vor nationale Tilværelse er knyttet til Retstankens Sejr. Kun i en Verden, hvor alle smaa Nationer har Ret til frit at raade deres egen Skæbne, kan vi leve Livet trygt. Denne Verden findes ikke i Dag. Det vilde være letsindig Tale at tale om Freden som noget, der er naaet. Den er stadig kun et Maal, et Ønske og en Drøm. Jeg tror ikke, det vil komme til en Krig i de første 3—5 Aar, men det er min faste Overbevisning, at er det da ikke lykkedes at udforme en anden Politik end den, der raader i Dag, gaar Verden mod Krig. Det gælder om store Dele af Europa, at der endnu ikke er skabt Forhold, der har Varighedens Karakter. Det europæiske Drama har foreløbig haft Tragediens Karakter. Vil man gøre Situationen op i Europa i Dag, maa det siges, at Europa ligger i Kaos.

Dansk Politik maa i denne Situation være baade national og international. Vi lever nu engang i en Tid, hvor det at være en god national ogsaa maa betyde at være en god international. Det er de smaa Staters historiske Rolle i vor Tid at være den internationale Tankes vaagne Samvittighed og arbejde aktivt med paa Skabelsen af en offentlig Mening, saaledes at der derigennem dog i alt Fald skabes en vis Kontrol med selve Magtpolitikken. Hvis de smaa Stater forsømmer dette, vil de derigennem svigte deres internationale Opgave og være med til at skabe en Verden, der ikke har Brug for smaa Stater. Og det bør herunder ikke glemmes, at enhver Statspolitik i vor Tid er en Eksistenspolitik. Det vilde være taabeligt at slaa sig til Ro med, at de Overgreb, der sker, og den Uret, der øves, finder Sted uden for vort eget Lands Grænser. Det, der i Dag er Virkelighed for andre Folk, kan i Morgen blive det for os. Kun i en Rettens Verden kan der findes national Sikkerhed.

Derimod er det vel at gaa for vidt, naar man siger, som det er sagt, at Verden i Dag er een Verden, for hvis denne Tanke var rigtig, da maatte denne Verden jo faa sit Præg enten af Vestens eller Østens politiske, økonomiske og sociale Former, men som alt nu engang ligger, vil dette kun

være muligt efter et krigersk Opgør. Sandheden er den, at der er to Verdener, Vestens Verden og Østens Verden, og lykkes det ikke at forme en saadan Politik, at disse to Verdener kan leve Livet sammen og komme hinanden nærmere, da gaar Verden mod en ny Krig. Det, der er den store Opgave for Dagens internationale Politik, er jo netop at gennemføre denne Tilmærkelse uden Krig.

Ogsaa i de overvundne Lande maa der være Respekt for Menneskerettighederne. Hjemmets Fred maa ikke kunne brydes af fremmed Magt. Livet maa af de Borgere, der ikke har forbrudt sig, kunne leves uden Frygt. En af de største og vigtigste af alle Friheder er maaske netop Friheden for Frygt, men i store Dele af Europa eksisterer denne Frihed ikke i Dag. Menneskerettighedernes Erklæring er endnu ikke omsat i international Politik. Først naar dette har fundet Sted, kan det med Rette og i Sandhed siges, at Demokratiet har sejret.

Fredstankens og den demokratiske Tankes Sejr staar som det store Maal for De Forenede Nationers Virke, og det kan vel siges, at den Dag den sande demokratiske Tanke har sejret i Verden, vil ogsaa Fredstanken have sejret.

Den, der i Dag har Lejlighed til at færdes i Europa, vil se meget, der intet har med Demokrati at gøre. Jeg skal her kun pege paa et enkelt Forhold, nemlig Retsvæsenet. Man har alt for ofte det Indtryk, at det drejer sig om Tilhænger og Modstander mere end om Ret eller Uret. Den tiltalte Retsstilling lader meget tilbage at ønske, og de Former, under hvilke Retsforhandlingerne finder Sted, bærer intet Præg af Demokrati. Dersom der kunde opnaas en international Kontrol med, at de juridiske Former blev overholdt, vilde allerede overordentlig meget være naaet.

Om muligt endnu værre er dog den Behandling, der gives de dømte eller de paa Mistanke indbragte rundt om i Fængslerne, og paa dette Punkt burde i alt Fald en international Kontrol ikke være vanskelig at gennemføre. Der kan jo ikke være Tvivl om, at de enkelte Landes Regeringer ønsker saa gode Forhold som muligt i deres Fængsler, og at de gerne tager mod Raad fra de Lande, der er længere fremme end de selv paa dette Omraade. Det forekommer mig, at der her ligger en naturlig Opgave for De Forenede Nationer, og jeg vil i og for sig ogsaa mene, at et dansk Initiativ paa dette Omraade kunde have Rimeligheden for sig. Jeg ved naturligvis meget vel, at en saadan international Fængselskontrol kun vil kunne gennemføres, dersom man fra alle Sider er